

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರವೇಶ ಪತ್ರ

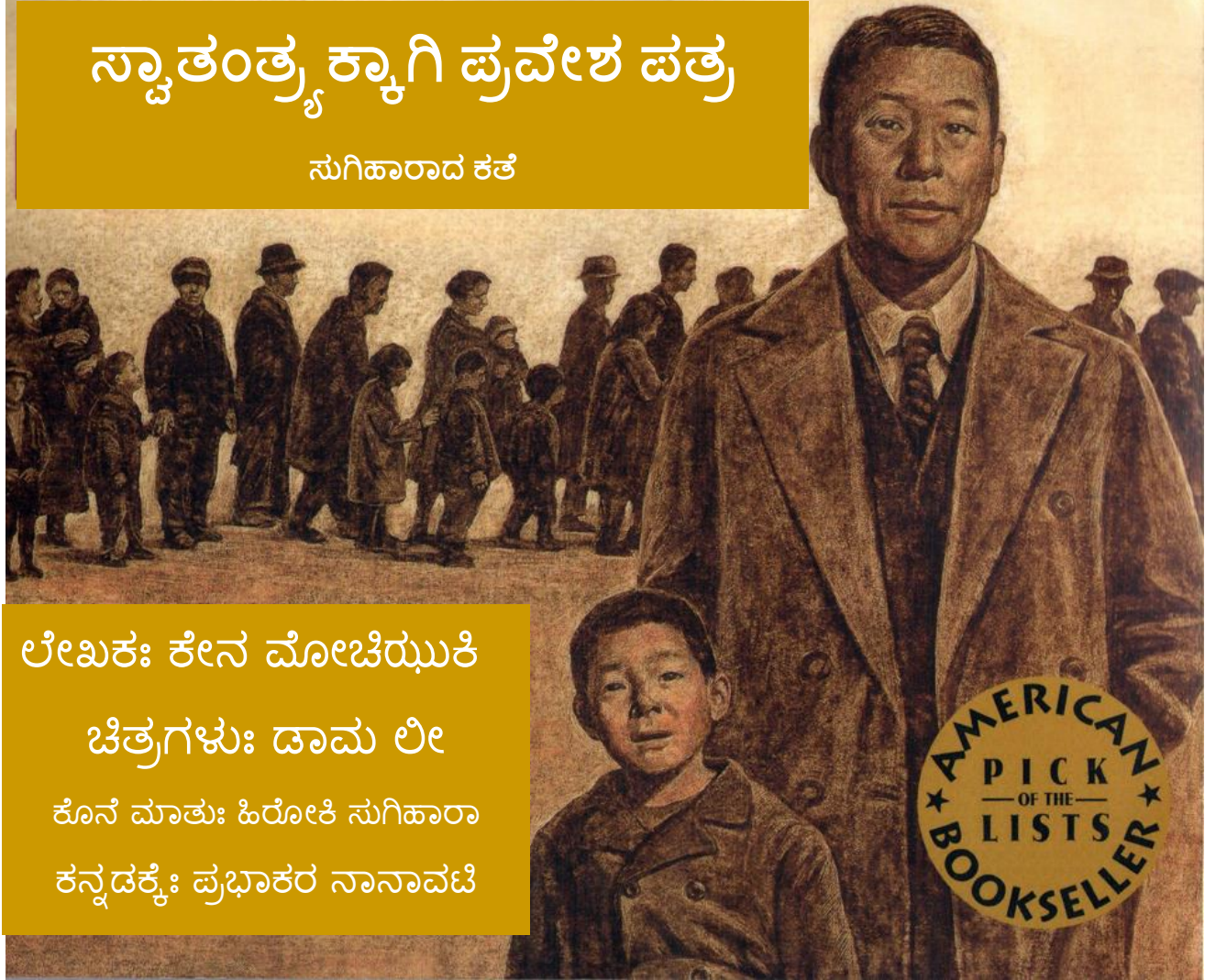
ಸುಗಿಹಾರಾದ ಕತೆ

ಲೇಖಕ: ಕೇನ ಮೋಚಿಯುಕಿ

ಚಿತ್ರಗಳು: ಡಾಮ ಲೀ

ಕೊನೆ ಮಾತು: ಹಿರೋಕಿ ಸುಗಿಹಾರಾ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ: ಪ್ರಭಾಕರ ನಾನಾವಟಿ



ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರವೇಶ ಪತ್ರ

ಸುಗಿಹಾರಾ ಕತೆ

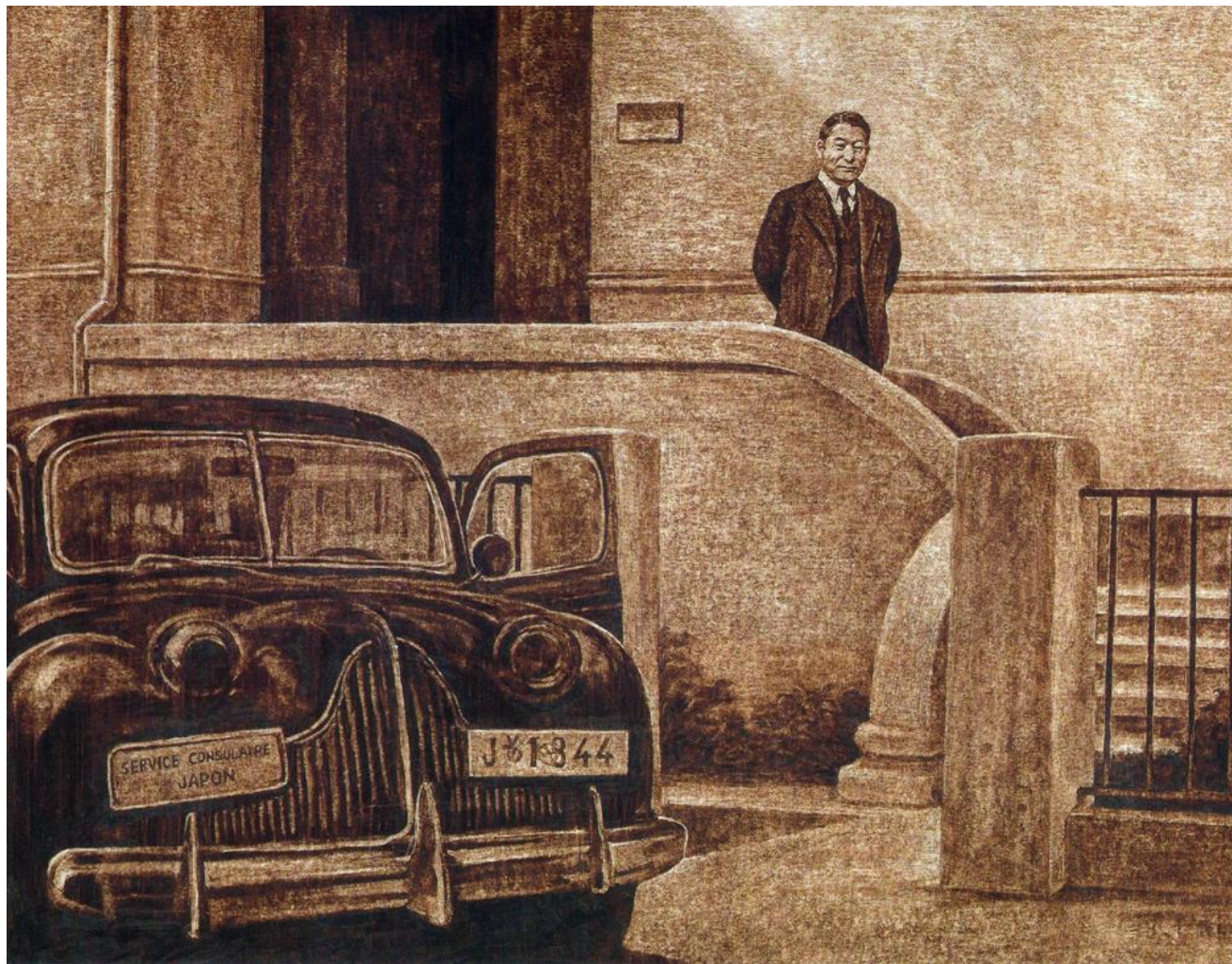


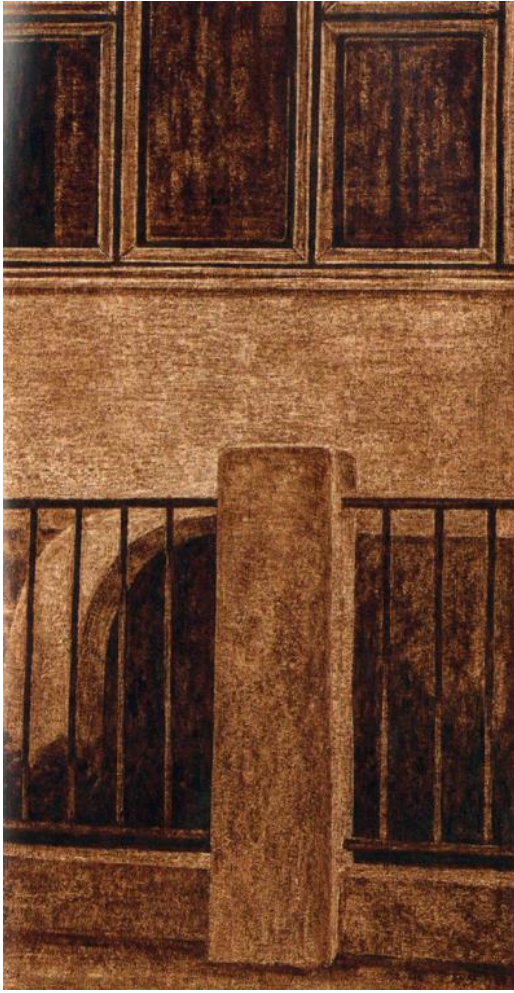
ಲೇಖಕ: ಕೇನ ಮೋಚಿರುಕಿ, ಚಿತ್ರಗಳು: ಡಾಮ ಲೀ
ಕೊನೆ ಮಾತು: ಹಿರೋಕಿ ಸುಗಿಹಾರಾ



ಕಣ್ಣುಗಳು ಮಾತಾಡುತ್ತವೆ ಎಂಬುದರ ಅನುಭವ ಸಾಕಷ್ಟು ಜನಕ್ಕೆ ಬಂದಿರಲು ಸಾಕು. ಆ ದಿನ ನನ್ನ ತಂದೆ ಒಂದು ಅಂಗಡಿಯ ಎದುರಿಗೆ ಚಿಕ್ಕ ಮಗು ನಿಂತದ್ದನ್ನು ಕಂಡರು. ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಅವನ ಹತ್ತಿರವಿರಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ತಂದೆ ಅವನಿಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಹಣ ಕೊಟ್ಟರು. ಆ ಹುಡುಗನು ಸಾಕಷ್ಟು ಉಪಕಾರ ಪಡೆದಂತೆ ನೋಡುತ್ತ ಅವರನ್ನು ಮನೆಗೆ ಬರಲು ಒತ್ತಾಯಿಸಿದನು.

ನಾನು ಮತ್ತು ನನ್ನ ಬಳಗದವರೆಲ್ಲ ಮೊದಲ ಸಲ ಜ್ಯೂ ಥಾರ್ಮಿಕರ ಹನುಕ್ಕೆ ಈ ಹಬ್ಬದಲ್ಲಿ ಅವರ ಜತೆ ಪಾಲುಗೊಂಡೆವು. ಆಗ ನನ್ನ ವಯಸ್ಸು ಐದು ವರುಷದಷ್ಟಿರಬೇಕು.





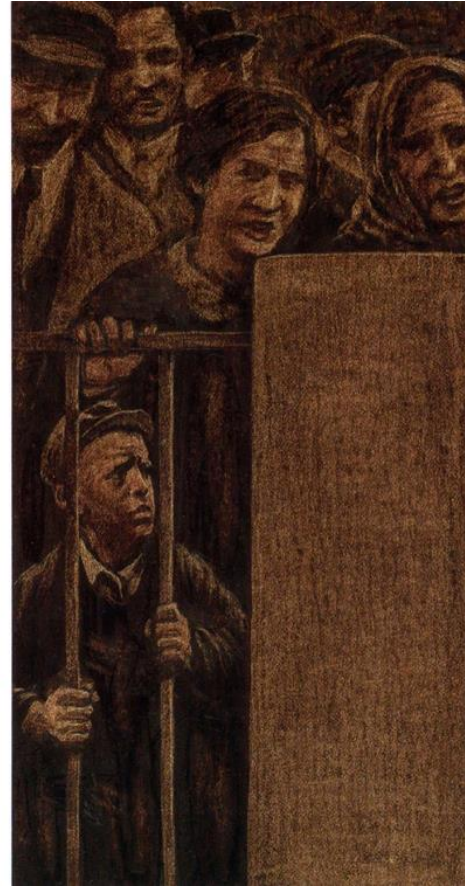
1940 ರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ತಂದೆ ಜಪಾನದ ಹಾಯ
ಕಮಿಷನ್ನಿನ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರ ಪದದಲ್ಲಿದ್ದರು.
ಜಪಾನದ ರಾಯಭಾರಿ ಎಂದು
ಯುರೋಪದಲ್ಲಿಯೆ ಲಿಥುನಿಯಾ ಎಂಬ ಚಿಕ್ಕ
ದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದರು.
ನನ್ನ ತಾಯಿ, ತಂದೆ, ನನ್ನ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಸೆತ್ಸುಕಾ,
ಚಿಯಾಕಿ ಹಾಗೂ ಮೂರು ತಿಂಗಳ ಹಾರುಕಿ
ಎಂಬ ತಮ್ಮಂದಿರು ಇವರೆಲ್ಲ ನನ್ನ
ಕುಟುಂಬದವರು. ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಕಚೇರಿ ಕೆಳ
ಅಂತಸ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ನಾವೆಲ್ಲರು ಮೇಲಿನ
ಅಂತಸ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದೆವು.



ಮುಂಜಾನೆ ಗಿಡಗಂಟಿಗಳಿಂದ ಹಕ್ಕಿಗಳ ಇಂಪಾದ ದನಿ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ನಾವಿಬ್ಬರು ನೆರೆಹೊರೆಯರ ಮಕ್ಕಳ ಜತೆ ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಆ ಊರಲ್ಲಿಯ ಮನೆಗಳು ಹಾಗು ಇಗರ್ಜಿ ನೂರಾರು ವರುಷ ಹಳೆಯದಿರಬಹುದು. ಕೆಲ ಸಲ ನಮ್ಮ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಮತ್ತು ಚಿಯಾಕಿ ಜರ್ಮನ ಸೈನಿಕರ ಗೊಂಬೆ ಹಾಗು ಉಕ್ಕಿನ ವಾಹನ ಆಟಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಒಂದು ದಿನ ನಿಜವಾದ ಸೈನಿಕರು ನಮ್ಮನ್ನು ಮುತ್ತಬಹುದು ಎಂದು ನಾವು ಆಗ ಎಣಿಸಿರಲಿಲ್ಲ.

ಜುಲಾಯಿ ತಿಂಗಳಿನ ಆ ದಿನ ನಮ್ಮ ಆಯುಷ್ಯವನ್ನೇ ಬದಲಾಯಿಸಿತು. ನನ್ನ ತಾಯಿ ಮತ್ತು ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ಚಿಯಾಕಿ ಮತ್ತು ನನ್ನನ್ನು ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ನಿಡ್ಡೆಯಿಂದ ಎಬ್ಬಿಸಿ ಬಟ್ಟೆ ಧರಿಸಲು ಆಗ್ರಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನನ್ನ ತಂದೆ ಕಚೇರಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರಬದಿಯಲ್ಲಿ ಜನಜಂಗುಳಿಯ ಗೊಂದಲ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಏನಾಗುವದು ಎಂದು ತಾಯಿಯ ಮನದಲ್ಲಿ ಅಳುಕು.

ನಡುವನೆಯಲ್ಲಿಯ ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಗೆ
ಏನು ನಡೆದಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬೇಡಿ
ಎಂದು ತಂದೆಯವರು ಕಟ್ಟಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದರು.
ಆದರೂ ತೆರೆಮರೆಯಿಂದ ನಾನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ.
ನಮ್ಮ ಗೇಟಿನ ಎದುರಿಗೆ ನೂರಾರು ಜನ
ಸೇರಿದ್ದರು. ನನಗೆ ತಿಳಿಯದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ
ಕಿರುಚುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆದಿದ್ದ
ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೋಡತೊಡಗಿದೆ. ಅವರು ಗೇಟಿನ
ಕಿಂಡಿಯಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಾಕಷ್ಟು
ಮಕ್ಕಳು ನನ್ನ ವಯಸ್ಸಿನವರು. ದೊಡ್ಡವರಂತೆ
ನಿದ್ದೆಗೆಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದಾಗಿ ಈ ಮಕ್ಕಳ ಕಣ್ಣುಗಳು
ಕೂಡ ಕೆಂಪಾಗಿದ್ದವು. ಅಷ್ಟೊಂದು
ಶೀತವಿರದಿದ್ದರೂ ಮೈಮೇಲೆ ಉಣ್ಣೆಯ
ಬಟ್ಟೆಗಳಿದ್ದವು. ಅವಸರದಲ್ಲಿ ಬಟ್ಟೆ
ಹಾಕಿಕೊಂಡಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಇವರು
ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಬಂದಿದ್ದರೆ ಇವರ
ಸೂಟಕೇಸುಗಳೆಲ್ಲಿ ಎಂಬುದು ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆ.





“ಅವರಿಗೆ ಏನು ಬೇಕು?” ನಾನು ತಾಯಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದೆ. “ಅವರಿಗೆ ನಿನ್ನ ತಂದೆಯ ಸಹಾಯ ಬೇಕು. ನಾವು ಸಹಾಯ ಮಾಡದೇ ಹೋದರೆ ಅವರೆಲ್ಲರು ನಾಯಬಹುದು ಇಲ್ಲವೆ ದುಷ್ಟರು ಅವರನ್ನು ಬಂಧಿಸಬಹುದು. ” ನನ್ನ ತಾಯಿ ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳಿದಳು.

ಕೆಲ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ತಂದೆಗಳ ಕೈಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಿಂತಿದ್ದರು. ಕೆಲವರು ತಾಯಂದಿರನ್ನು ಅಂಟಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಒಂದು ಮಗು ದಾರಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಅಳುತ್ತಿತ್ತು. ನನಗೂ ಅಳು ಬಂತು.

“ಡ್ಯಾಡಿ, ಅವರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿ” ಎಂದು ಬಿನ್ನವಿಸಿಕೊಂಡೆ. ಅವರೂ ಕೂಡ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೋಡಿರಬಹುದು. ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಸುತ್ತಲಿನ ಬೇಲಿ ಹತ್ತಿ ಒಳ ಬರಲು ಹವಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಸಂಗಡಿಗರಾದ ಬೋರಿಸ್ಲಾವ್ ಹಾಗೂ ಗುಡ್ಡ ಜನರ ಗುಂಪಿಗೆ ಶಾಂತವಿರಲು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ನನ್ನ ತಂದೆ ಗೇಟಿನ ಹತ್ತಿರ ಹೋದರು. ತೆರೆಮರೆಯಿಂದ ಅವರು ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಇಳಿಯುತ್ತ ಹೋಗುವದನ್ನು ನಾನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ತಂದೆ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿಯುವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅನುವಾದಿಸಿ ಬೋರಿಸ್ಲಾವ್ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. “ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಂದ ಐದು ಜನರನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಎಂದು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡಿ” ಎಂದು ತಂದೆ ಹೇಳಿದರು.



ನನ್ನ ತಂದೆ ಆ ಐದು ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳನ್ನು ಭೆಟ್ಟಿಯಾದರು. ನನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಚೀನಿ, ಜಪಾನಿ, ರಶಿಯನ್, ಫ್ರೆಂಚ್, ಜರ್ಮನ್, ಆಂಗ್ಲ ಮುಂತಾದ ಭಾಷೆಗಳು ಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿಯಲೆಂದು ಅವರು ರಶಿಯನ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ಹೊರಗಿನ ಜನಜಂಗುಳಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಸುಮಾರು ಎರಡು ಗಂಟೆ ತಂದೆಯವರು ಅವರ ಸಂಕಟದ ಕತೆಯನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇವರೆಲ್ಲರು ನಿರಾಶ್ರಿತರಾಗಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ತಾಯಿನಾಡಿನಿಂದ ಓಡಿ ಹೊರಬಿದ್ದಿದ್ದರು. ಪೋಲಂಡದಲ್ಲಿ ಜ್ಯೂ ಧರ್ಮದ ಜನರನ್ನು ನಾಝಿ ಸೈನಿಕರು ಕೊಲೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆಗೆ ಗುರಿಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದರೆ ಸಾವು ನಿಶ್ಚಿತ. ಈ ಜನರೆಲ್ಲ ಸೈನಿಕರನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ಗಡಿ ದಾಟಿ ಬಂದಿದ್ದರು. ನಾಝಿ ಸೈನ್ಯವು ಪೋಲಂಡನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿತ್ತು.

ನನ್ನ ತಂದೆ “ಯಾವದಾದರೂ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯ ಪಡೆಯಲು ನಿಮ್ಮ ಈ ಐದು ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಿಗೆ ವಿಸ್ತಾ ನಾನು ಕೊಡಬಹುದು” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಹೊರಗಿದ್ದ ನೂರಾರು ಜನರು ರಶಿಯದ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಜಪಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಬೇರೆ ಯಾವದಾದರೂ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಹವಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. “ಇದು ಸಾಧ್ಯವೇ?” ಕೆಲವರು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. “ನನ್ನ ತಂದೆ ವಿಸ್ತಾ ಕೊಡಬಹುದೇ?” “ಅದು ಶಕ್ಯವೇ?” ವಿಸ್ತಾ ದೊರೆಯದಿದ್ದರೆ ನಾಝಿ ಸೈನಿಕರು ಕೊಂದು ಬಿಡಬಹುದು ಎಂಬ ಅಂಜಿಕೆ ಇತ್ತು.

“ನಾನು ಕೆಲ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತಾ ಕೊಡಬಹುದು. ಆದರೆ ನೂರಾರು ಜನರಿಗೆ ಇಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಜಪಾನ ಶಾಸನದ ಅನುಮತಿ ಪಡೆಯಬೇಕಾಗಬಹುದು. ” ತಂದೆ ಹೇಳಿದರು.



ಆ ರಾತ್ರಿ ಎಲ್ಲರು ನಮ್ಮ ಮನೆ ಮುಂದೆ ತಂಗಿದರು. ಇಡೀ ದಿನದ ಪ್ರಸಂಗಗಳಿಂದಾಗಿ ನಾನು ದಣಿದು ಮಲಗಿಕೊಂಡೆ. ಆದರೆ ನನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಅದು ಕರಾಳ ರಾತ್ರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅವರಿಗೆ ಯಾವದಾದರೂ ಒಂದು ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ನಾನು ಈ ಸ್ಥಳಾಂತರ ಹೊಂದಿದವರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರೆ ನನ್ನ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆಯಾದರೆ ಹೇಗೆ? ನಾಭಿಗಳು ಸುಮ್ಮನೆ ಇರಬಹುದೇ? ಸಹಾಯ ಮಾಡದೆ ಹೋದರೆ ಇವರೆಲ್ಲ ಸತ್ತು ಹೋಗಬಹುದು. ನನ್ನ ತಂದೆ ಇಡೀ ರಾತ್ರಿ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರಳಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ನನ್ನ ತಾಯಿ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯ ಗೊಂದಲವನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದಿದ್ದಳು.

ಮರುದಿನ ನನ್ನ ತಂದೆ ಜಪಾನ ಶಾಸನಕ್ಕೆ ನಾನು ವಿಸ್ತಾರ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಿಸುವೆ ಎಂದು ಜನ ಜಂಗುಳಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಇದೇ ಯೋಗ್ಯ ಎಂದು ನನ್ನ ತಾಯಿ ಹೊಗಳಿದಳು. ಕೇಬಲದಿಂದ ಸಂದೇಶ ಕಳಿಸುವದೆಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾಯಿತು. ನನ್ನ ತಂದೆ ಬರೆದಿಟ್ಟ ಸಂದೇಶವನ್ನು ಗುಡ್ಡ ಅಂಚೆ ಕಚೇರಿಗೆ ತಲುಪಿಸಿದನು.

ಜಪಾನ ಶಾಸನದ ಉತ್ತರದ ದಾರಿಯನ್ನು ಎಲ್ಲರು ಕಾಯುವದನ್ನು ನಾನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆ ಐದು ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಉತ್ತರ ಬಂದಿದೆಯೆ ಎಂದು ಕೇಳಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಲ ಮನೆ ಒಳಗೆ ಹೊರಗೆ ಅಡ್ಡಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಗೇಟು ತೆಗೆದೊಡನೆ ಜನ ಒಳನುಗ್ಗಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು.



ಕೊನೆಗೊಮ್ಮೆ ಜಪಾನ ಶಾಸನದ ಉತ್ತರ ಬಂತು. “ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿತು. ನನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತಾರ ಕೊಡುವ ಅನುಮತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಎರಡು ದಿನ ಇದೇ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿ ಕಳೆದವು. ಸ್ಥಳಾಂತರ ಮಾಡಿದವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ನನ್ನ ತಂದೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಶಾಸನಕ್ಕೆ ಕೋರಿಕೆ ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಮತ್ತೆ “ಇಲ್ಲ”ವೆಂದೇ ಉತ್ತರ ಬಂತು. ನಮಗೆ ಹೊರಬೀಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ತಮ್ಮ ಹಾಗೂ ಮೂರು ತಿಂಗಳ ಕೂಸಿಗೆ ಕುಡಿಯಲು ಹಾಲು ಇಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಅಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ನನಗೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಬೇಸರ ಬಂದಿತ್ತು. “ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಜನ ಇಲ್ಲಿ ಏಕೆ?”, “ಅವರಿಗೆ ಏನು ಬೇಕು?”, “ಅವರು ಇಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ?”, “ಇವರು ಯಾರು?”, ಮುಂತಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ನಾನು ತಂದೆಗೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲು ವೇಳೆ ಹಿಡಿಯುತ್ತಿತ್ತು. “ಈ ನಿರಾಶ್ರಿತರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯ ಯಾವದಾದರೂ ಸುರಕ್ಷಿತವಿರುವ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗಲು ಪ್ರವೇಶ ಪತ್ರ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇನ್ನೂವರೆಗೂ ನಾನು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸರಿಯಾದ ಸಮಯಕ್ಕೆ ನಾನು ಸಹಾಯ ಮಾಡುವೆ.” ಎಂದು ಶಾಂತ ಚಿತ್ತದಿಂದ ಹೇಳಿದರು.

ನನ್ನ ತಂದೆ ಮೂರನೆ ಸಲ ಕೇಬಲ ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಅವರ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಾಗಲೇ ಉತ್ತರವೇನಿರಬೇಕು ಎಂಬುದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಆ ರಾತ್ರಿ “ನನಗೆ ಏನಾದರೂ ಮಾಡಲೇ ಬೇಕು. ಶಾಸನದ ಅಜ್ಞೆ ಮೀರಿದರೂ ಅಡ್ಡಿ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಸಹಾಯ ಮಾಡದೇ ಹೋದರೆ ದೇವರು ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಲಾರ.” ನನ್ನ ತಾಯಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.



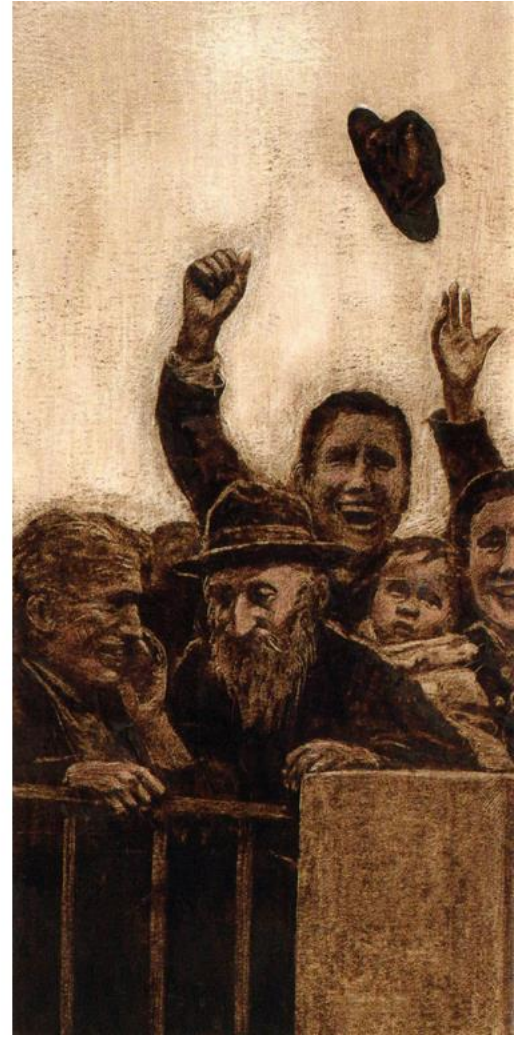
ಮರು ದಿನ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರನ್ನು ಒಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆತಂದರು. ತಾವು ಏನು ಮಾಡುವುದರಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ನನ್ನ ತಾಯಿ ಮತ್ತು ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಮೊದಲೇ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದರು. ನಾವು ಈಗ ನಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿಸುವದಕ್ಕಿಂತ ಹೊರಗೆ ಇದ್ದವರ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿಸಬೇಕು. ಅವರ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವಿದ್ದರೆ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು ಎಂಬುದರ ಅರಿವನ್ನು ಅವರು ಈ ಮೊದಲೇ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. “ನಾನು ಆ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಾಗಿದ್ದರೆ ಏನು ಮಾಡಬಹುದಿತ್ತು. ನಾವು ಸಹಾಯ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಆ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ಸಾಯುವವು.” ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಿದೆ. ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಮಾತು ಕೇಳಿ ತಂದೆಯ ತಲೆ ಮೇಲಿನ ಭಾರ ಕೆಳಗಿಳಿದಂತೆ ಕಾಣತೊಡಗಿತು. ನಾನೀಗ ನಿಶ್ಚಿಂತನಾಗಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವೆ ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳಿದರು.



ನನ್ನ ತಂದೆ ಹೊರಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ನಿಶ್ಚಯವನ್ನು ಹೇಳಿದಾಗ
ಜನಜಂಗುಳಿ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಶಾಂತವಾಯಿತು. ಬೋರಿಸ್ಲಾವ್
ಅನುವಾದಿಸಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು.

“ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರಿಗೂ ನಾನು ವಿಸ್ತಾ ಕೊಡುವೆ. ನೀವು ಶಾಂತರಾಗಿ
ದಾರಿ ಕಾಯಬೇಕು.”

ಕೆಲ ಕ್ಷಣ ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿದಂತೆ ಜನರ ಗುಂಪು ಸ್ತಬ್ಧವಾಯಿತು. ಆ
ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಎಲ್ಲರೂ ಪ್ರಸನ್ನ ಚಿತ್ತರಾಗಿ
ನೋಡತೊಡಗಿದರು. ತಮ್ಮತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪಿಗೊಳ್ಳತೊಡಗಿದರು.
ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದರು.
ನಾನು ಆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸದ್ಗದಿತನಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಲಿದ್ದೆ.











ನಿರಾಶ್ರಿತರೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ನೆಚ್ಚಿನ ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತವ್ಯ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ನನ್ನ ತಂದೆಯಿಂದ ಬರುವ ಕರೆಗಾಗಿ ಆತುರರಾಗಿದ್ದರು. ನನಗೂ ಹೊರಹೋಗಲು ಅನುಮತಿ ದೊರೆಯಿತು.

ಚಿಯಾಕಿ ಮತ್ತು ನಾನು ಉಳಿದ ಮಕ್ಕಳ ಜತೆ ಆಟವಾಡತೊಡಗಿದೆವು. ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ಚಿಕ್ಕ ಬಂಡಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಕುಳಿತಾಗ ಅವರು ದೂಡುತ್ತಿದ್ದರು ಹಾಗೂ ಅವರು ಕುಳಿತಾಗ ನಾವು ದೂಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಗಿಡಗಳ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಾಲೆ ಆಡುತ್ತಿದ್ದೆವು, ಅವರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಮಾತು ತಿಳಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಹಾಗೂ ನಮಗೆ ಅವರ ಭಾಷೆ ತಿಳಿಯದು. ಆದರೆ ಆಟವಾಡಲು ಯಾವ ಅಡೆತಡೆಗಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಟವು ನಿಲ್ಲಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಇಡೀ ತಿಂಗಳು ಗ್ಯಾರೇಜ ಎದುರಿಗಿನ ಸಾಲು ಮುಗಿಯಲಿಲ್ಲ. ಬೆಳಗು ಮುಂಜಾನೆಯಿಂದ ನಡುರಾತ್ರಿಯವರೆಗೆ ನನ್ನ ತಂದೆ ದಿನಾಲು 300 ವ್ಹಿಸಾ ಕಾರ್ಡುಗಳನ್ನು ಬರೆದು ಹಂಚುತ್ತಿದ್ದರು. ಬಾಟಲಿಯಲ್ಲಿಯ ಶಾಯಿ ಮುಗಿದು ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮತ್ತೆ ನೀರು ಹಾಕಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ವೇಳೆ ಪೆನ್ನಿನಿಂದ ಬರೆಯಲು ಸಿದ್ಧರಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಬ್ಬ ಜ್ಯೂ ತರುಣನು ವ್ಹಿಸಾ ಕಾರ್ಡಿನ ಮೇಲೆ ರಸೆ ಹಾಕಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ನನ್ನ ತಾಯಿ ವ್ಹಿಸಾ ಬರೆಯಲು ಮುಂದೆ ಬಂದಳು. ಆದರೆ ತಂದೆಯವರೇ ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಹೊಣೆ ತಮ್ಮ ಮೇಲೆಯೇ ಇರಲಿ ಎಂದು ಅವರ ಲೆಕ್ಕ. ನನ್ನ ತಾಯಿ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನ ಉಳಿದಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಒಂದು ದಿನ ತಂದೆಯವರ ಪೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚು ಒತ್ತಡ ಬಿದ್ದಿದ್ದರಿಂದ ಮುಂದಿರುವ ನಿಬ್ಬು ಮುರಿದು ಹೋಯಿತು. ಎಷ್ಟೋ ದಿನಗಳಾದ ಮೇಲೆ ನಾನು ತಂದೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅವರ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕೆಂಪುಗಟ್ಟಿದ್ದವು. ಅವರಿಗೆ ನೆಟ್ಟಗೆ ಮಾತು ಕೂಡ ಆಡಲು ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೈಗಳೆಲ್ಲ ಸೋತು ಹೋಗಿದ್ದವು. ಕೈಗಳಿಗೆ ಸೆಳವು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ರಾತ್ರಿ ಮಲಗಿದಾಗ ನನ್ನ ತಾಯಿ ಅವರ ಕೈಗಳನ್ನು ಒತ್ತುತ್ತಿದ್ದಳು. ನನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಆಯಾಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. *ವ್ಹಿಸಾ ಬರೆಯುವದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಡಬೇಕೆಂದು* ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ನನ್ನ ತಾಯಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ಕಾರ್ಡ್ ಬರೆಯಲು ಹುರಿದುಂಬಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. “ಇನ್ನೂ ಜನ ಕ್ಯೂನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೂ ವ್ಹಿಸಾ ಕೊಡುವ. ಅವರ ಜೀವ ಉಳಿಯುವದು.” ತಾಯಿ ಮನಗಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.



ಪಶ್ಚಿಮ ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ಜರ್ಮನಿಯ ಸೈನ್ಯವು ಹಾಗೂ ಪೂರ್ವ ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ರಶಿಯನ ಸೈನ್ಯವು ಲಿಥುನಿಯಾದ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ ಮಾಡಿ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿತು. ಮತ್ತು ಆ ದೇಶವನ್ನು ತಮ್ಮ ಆಧಳಿತದಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿತು. ನನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ದೇಶ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಬೀಳಲು ಆದೇಶ ಕೊಟ್ಟಿತು. ಜಪಾನ ಶಾಸನ ಕೂಡ ಅವರನ್ನು ಜರ್ಮನಿಗೆ ಹೋಗಲು ತಿಳಿಸಿತು.

ಆದರೂ ನಾವು ಹೊರಡುವ ಕೊನೆ ಗಳಿಗೆಯವರೆಗೆ ವಿಸ್ತಾ ಕೊಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದೆವು. ಮುಂದಿನ ಎರಡು ದಿನ ನಾವು ದಾರಿಯಲ್ಲಿಯ ಹೋಟಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾಗ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿ ಬಂದ ನಿರಾಶ್ರಿತರಿಗೆ ವಿಸ್ತಾ ಬರೆದು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ತಂದೆಯವರ ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಿಡುವು ಇರಲಿಲ್ಲ.



ಲಿಥುಆನಿಯಾದಿಂದ ಹೊರ ಬೀಳುವ ವೇಳೆ ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ರೇಲ್ವೆ ಪ್ಲಾಟ್‌ಫಾರ್ಮಿನ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿದ ನಿರಾಶ್ರಿತರು ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಸುತ್ತಲು ಮುನ್ನುಗ್ಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲಿಯ ಕೆಲ ಜನ ತಂದೆಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗಬಾರದೆಂದು ಸುತ್ತು ಹಾಕಿ ಜನರನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ ತಂದೆಯ ಹತ್ತಿರ ಕೇವಲ ಸಹಿ ಬರೆದ ಕಾರ್ಡುಗಳಷ್ಟೇ ಇದ್ದವು. ಅವುಗಳನ್ನೇ ಅವರು ಹಂಚತೊಡಗಿದರು. ರೇಲು ಪ್ಲಾಟ್‌ಫಾರ್ಮಿನ ಹೊರಗೆ ಓಡತೊಡಗಿತು. ಜನ ಕಿಟಕಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಓಡುತ್ತಿದ್ದರು. ನನ್ನ ತಂದೆ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸಹಿ ಮಾಡಿದ ಕಾಗದದ ಸುರುಳಿಯನ್ನೇ ಎಸೆದುಬಿಟ್ಟರು. ಎಲ್ಲರೂ ಬಹು ಅಚ್ಚರಿಯಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟರು. ನಾವು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಮರೆಯಲಾರವು ಎಂದು ಅವರ ಕಣ್ಣುಗಳು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದವು.

ನಾನು ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ನೋಡುತ್ತಲಿದ್ದೆ. ಲಿಥುಆನಿಯಾ ಮತ್ತು ನಿರಾಶ್ರಿತರು ಕಾಣದಾದರು. ಇವರನ್ನು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಎಂದಾದರೂ ನಾವು ನೋಡಬಹುದೇ?

“ನಾವೆಲ್ಲಿ ಹೊಗುತ್ತಿದ್ದೇವೆ?” ನನ್ನ ಸವಾಲು.

“ಬರ್ಲಿನಕ್ಕೆ ಹೊಗುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.” ತಂದೆಯ ಉತ್ತರ.

ಚಿಯಾಕಿಗೆ ಮತ್ತು ನನಗೆ ಹೊಸ ಜಾಗಕ್ಕೆ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ದೊಡ್ಡ ನಗರಕ್ಕೆ, ಹೊಗುವದು ಎಂದರೆ ಬಹು ಇಷ್ಟ. ತಂದೆಯನ್ನು ಕೇಳಲು ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿದ್ದವು. ಆದರೆ ತಂದೆ ತೂಕಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಕಣ್ಣುಗಳು ಮುಚ್ಚಿದ್ದವು. ನನ್ನ ತಾಯಿ ಹಾಗು ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಕೂಡ ದಣಿದಿದ್ದರು.





ನಾನೀಗ ಹಿಂದಿನ ನೆನಪುಗಳನ್ನು ನೆನೆಸಿದಾಗ ಆ ಮೂವರು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು
ಹಾಗು ಅದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ಮಹತ್ವ ಏಕೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು ಎಂಬುದು ಆಗ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ.
ಈಗ ಇದೆಲ್ಲ ತಿಳಿಯತೊಡಗಿತು.

ಬೀಳ್ಕೊಡುತ್ತ....

ಲಿಥುಆನಿಯಾದ ಕೌನಸ ನಗರದಲ್ಲಿ 1940 ರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ತಂದೆ ಏನು ಮಾಡಿದರು ಎಂಬುದರ ವಿಚಾರ ಮಾಡುವಾಗ ಅವರ ಬಗ್ಗೆಯ ನನ್ನ ಆದರವು ಹತ್ತು ಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗುವದು. ಸಾವಿರಾರು ಜನರ ಜೀವವನ್ನು ಅವರು ಉಳಿಸಿದರು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೆನೆದಾಗ ಕಣ್ಣುಂಜಿ ಬರುವವು. ಅದರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪಾಲು ಕೂಡ ಇತ್ತು ಎಂಬುದನ್ನು ನೆನೆಸಿದಾಗ ನನ್ನ ಎದೆ ತುಂಬಿ ಬರುವದು.

ನನ್ನ ತಂದೆ ಆಗ ತೋರಿಸಿದ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ನೆನೆದಾಗ ನನಗೆ ಹೆಮ್ಮೆಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಜಪಾನಿನ ಶಾಸನಕ್ಕೆ ಇದರ ಪರಿವೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕೌನಸ ಬಿಟ್ಟ ಮೇಲಿನ ದಿನಗಳು ಬಹು ಕಷ್ಟದ್ದಾಗಿದ್ದವು. ನಮ್ಮನ್ನು ಸೋವಿಯತ್ತಿನ ಕ್ಯಾಂಪದಲ್ಲಿ 18 ತಿಂಗಳು ಬಂಧಿಸಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಜಪಾನಕ್ಕೆ ಮರಳಿ ಬಂದಾಗ ಜಪಾನ ಶಾಸನವು ನನ್ನ ತಂದೆಗೆ ರಾಜೀನಾಮೆ ಕೊಡಲು ಒತ್ತಾಯಿಸಿತು. ಆನಂತರ ನನ್ನ ತಂದೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ನೌಕರಿ ಮಾಡಿದರು. ಕೊನೆಗೆ ಒಂದು ಎಕ್ಸ್ಪೋರ್ಟ್ ಕಂಪನಿಯಿಂದ 1976ರಲ್ಲಿ ನಿವೃತ್ತರಾದರು.

ನನ್ನ ತಂದೆ ಲಿಥುಆನಿಯಾದಿಂದ ಸ್ಥಳಾಂತರ ಮಾಡಿದವರ ಬಗ್ಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಚಿಂತಿತರಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಜಪಾನ ಹಾಗು ಇಸ್ರಾಯೆಲ ಕಾನ್ಸುಲೇಟದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ವಿಳಾಸವನ್ನು ಬರೆದಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಕೊನೆಗೆ 1960 ರಲ್ಲಿ ಸುಗಿಹಾರಾದ ಸಂಕಟದಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ಜೀವ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡ ಕೆಲವರು ಅವರನ್ನು ಸಂಪರ್ಕಿಸಿದರು. ಅವರ ಹತ್ತಿರ ನನ್ನ ತಂದೆ ಸಹಿ ಹಾಕಿ ಕೊಟ್ಟ ವಿಸ್ತಾರ ಕಾರ್ಡುಗಳು ಇದ್ದವು. ಅವರೆಲ್ಲರು ಅದು ಒಂದು ಸಂಪತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದರು.

1969ರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಇಸ್ರಾಯೆಲದವರು ಕರೆ ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಯಾದ ವಾಶೆಮ ಎಂಬ ಹೋಲೋಕಾಸ್ಟ್ ಪಾರಿತೋಷಕ ಕೊಟ್ಟು ಅವರನ್ನು ಗೌರವಿಸಿದರು. 1985 ರಲ್ಲಿ Righteous Among Nations ಎಂಬ ಪಾರಿತೋಷಕ ಅವರಿಗೆ ದೊರೆಯಿತು. ಅವರ ಮೃತರಾದನಂತರದ ಆರು ವರುಷದ ಮೇಲೆ ಅವರ ಜಪಾನದಲ್ಲಿಯ ಹುಟ್ಟೂರಲ್ಲಿ ಜಪಾನ ಶಾಸನವು ಅವರ ಸ್ಮಾರಕವೆಂದು “ಮಾನವತೆಯ ಗುಡ್ಡ” ವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದರು. 1994ರಲ್ಲಿ ಸುಗಿಹಾರಾದ ಸಂಹಾರದಲ್ಲಿಂದ ಪಾರಾದವರು ಈ ಸ್ಮಾರಕಕ್ಕೆ ಭೆಟ್ಟಿ ಕೊಟ್ಟರು.

1940ರಲ್ಲಿಯ ಈ ಕಹಿ ಪ್ರಸಂಗಗಳು ಹಾಗು ನನ್ನ ಬಳಗದವರು ಆಗ ತೋರಿಸಿದ ಧೈರ್ಯ ಈಗಿನ ಯುವಕರ ಪೀಳಿಗೆಗೆ ಸ್ಫೂರ್ತಿ ಕೊಡುವಂತಹದಿವೆ. ಉಳಿದವರ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತೆ, ಅದರಿಂದ ಪಾರು ಮಾಡುವ ಬಗ್ಗೆ ಹಾಗು ಉಳಿದವರ ಜೀವದ ಬಗ್ಗೆ ಆದರವನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಇದು ಒಂದು ಕತೆ. ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ಅಸಾಧ್ಯವನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡಲು ಶಕ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಈ ಕತೆ.

\$7.95

Higher in Canada

it



ಅಶ್ರಯ ಬೇಡಲು ಬಂದ ಹಕ್ಕಿಗೆ ಬೇಟೆಯಾಡುವ
ಬೇಟೆಗಾರ ಕೂಡ ಕೊಲ್ಲಲಾರ.

- ಜಪಾನದ ಒಂದು ಗಾದೆ